

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Η ΔΙΑΜΑΝΤΩ

Ὁ βοριάς εἶχε κάμει καλὰ τὴ δουλειά του ἐκεῖνη τὴ νύχτα. Καὶ σὰ γλυκοχάραζε, κι ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ Διαμάντω τὸν ἔξω κόσμον, καὶ ξεχώριζε τὴ θάλασσα ἀπὸ τὰ βουνά, καὶ πιδὸ κοντὰ, στὴ γειτονιά τοῦ ἀψηλοχτισμένου σπιτιοῦ, ξεχώριζε τὴ στέγη τοῦ καθενός, ἔπαιρνε τὸ μάτι της ἐδῶ καὶ κεῖ πάγους ποῦ κρεμιούνταν ἀπὸ κεραμιδία κι ἀπὸ γουρνέλλες, σημάδια χθεσιβραδινῆς βροχερῆς νοτιάς, ποῦ δὲν πρόφτασε νὰ ξεμερωθῇ μὲ τὰ Φῶτα.

Ἡ Διαμάντω, σὰν κορίτσι ποῦ εἶταν, δὲ σηκώθηκε νὰ πάη στὴν ἐκκλησιά. Σηκώθηκε ὁμως μισὴ ὥρα πρὶ νὰ ξεμερώσῃ, ἀνάψε τὴ φωτιά, συγύρισε τὸ σπίτι κι ὅταν ἄρχιζε τὸ βαθὺ γαλάζιο τούρανοῦ νὰ γίνεταί πιδὸ ἀνοιχτὸ καὶ καθάριο, πῆγε καὶ κάθησε στὸ παράθυρο, μὲ τὸ μαγγάλι κοντὰ, καὶ κάθε τζάμι τοῦ παραθύρου κλεισμένο, καὶ κοίταζε κατὰ τὴν ἐκκλησιά. Εἶταν ἡ ὥρα ποῦ ἔβγαίνει ὁ κόσμος νὰ πάη στὸν ποταμὸ, νὰ κάμουν τὸν ἀγιασμό, καὶ νὰ ρίξουν καὶ τὸ Σταυρό. Ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά σὰ βγήκανε νὰ τοὺς δῆ δὲ μπορούσε, ἀν καὶ μισάκουγε τίς κατανυχτικὲς ψαλμοδίες, γιατί καὶ πολὺ μακριὰ δὲν εἶτανε. Μὰ σὲ λίγη ὥρα πρόβαλαν τὰ ξεφτέρια καὶ τὰ κονίσματα στὸν κατηφορικὸ δρόμο τοῦ γιαιλοῦ, ὕστερα φάνηκαν κ' οἱ χρυσοφορεμένοι παπάδες, κατόπι οἱ ψαλτάδες, οἱ ἀναγνώστες, καὶ πιά ὁ ἀτέλειωτος κόσμος, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποῦ κατάντησε νὰ εἶναι τὰ ξεφτέρια κάτω στὸν ἄμμο, κι αὐτοὶ ἀκόμα δὲν πρόβαλαν ὄλοι, γιατί κ' οἱ τρεῖς οἱ ἐνορίες εἶχαν ἀνταμωθῇ πρὶ νὰ ξεκινήσουν. Κ' ἔτσι ὄλος ὁ δρόμος εἶτανε ἀνθρώπινη μυρμηγκιά.

Κοίταζε ἡ Διαμάντω, μὲ μεγάλη συγκίνηση καὶ μεγάλη λαχτάρα. Κι ὄχι τόσο ποῦ ἔβλεπε τέτοια λαμπρὴ ζωγραφιά, ποῦ σιγὰ σιγὰ κι ὁ ἥλιος ἄρχιζε νὰ τὴν περεχύνῃ, καθὼς ἐσίμωναν τὸ ποτάμι, ὡς ἓνα τέταρτο μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό, μόνο ποῦ γνώριζε πῶς μέσα στὸν κόσμον ἐκεῖνο εἶταν κι ὁ καλὸς της, ὁ παλικαρῶς ὁ Γιάνναρος, ποῦ τὴ νιότη καὶ τὴν ἀντρεισούνη του τὴ μάζεψε στῆς θάλασσας τὸν ἀφρό. Ποῦ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀγαπητικιά του, εἶχε τὴ βάρκα του χαρὰ καὶ παρηγοριά. Ποῦ δὲν ἤξερε τί θὰ πῆ φόβος, καὶ τί θὰ πῆ κρῦο! μόνο τὴν παρραμονὴ τῶν Φώτων ἐκείνων, πηγαίνει στῆς καλῆς του μὲ μερικὸς φίλους νὰ πῆ μιά μαστίχα, κι ἀπάνου στὸ γλέντι, καὶ κεῖ ποῦ κερνοῦσε αὐτὴ, τῆς λέει πῶς αὐριὸ θὰ βουτήξῃ νὰ βγάλλῃ ἀπὸ τὸ Σταυρό. Τὸν ἤξερε ἡ Διαμάντω, τὸν ἤξερε κ' ἡ μάννα της ἡ κερὰ Βαρβάρα τί πείσμα τὸ εἶχε, καὶ θεὸς φυλάξοι νὰ ποῦν ὄχι! Γιατί τὸν ἤθελαν κι ὄλας, ποῦ καλῆτερο νοικοκύρη νὰ βροῦνε δὲ μπορούσαν.

Γι αὐτὸ κοίταζε τώρα ἡ Διαμάντω μὲ λαχτάρα καὶ καρδιοχτύπι.

— Καὶ τέτοιος χειμῶνας! ἔλεγε μοναχὴ της, καθὼς ἔβλεπε τὸν ἀχνὸ ποῦ ἔβγαίν' ἀπὸ τὰ παραγμένα τὰ κύματα μέσα στὸ πέλαγο.

Μὰ ἔβλεπε πάλι τὸν ἥλιο, ἔβλεπε τὰ ξεφτέρια

ποῦ λαμποκοπούσανε μὲ τίς ἀχτίδες του, κοίταζε τοὺς πάγους ἀπάνω στὶς στέγες ποῦ ἀρχίζανε νὰ στάζουν κι αὐτοὶ, καὶ παρηγοριοῦνταν ποῦ ὥσπου νάρθη ἡ ὥρα νὰ ριχτῇ ὁ Σταυρός, δὲ θάναι καὶ τόσο κρῦο.

Ἔτσι πέρασε ὡς μισὴ ὥρα. Καὶ τώρα πιά τὰ μάτια της εἶτανε στηλωμένα στὸν ποταμὸ. Μὰ τόσο μακριὰ, καὶ μὲ τόσο κόσμον ποῦ στέκουνταν μπροστὰ στὸ ποτάμι, τί νὰ δῆ! Τίποτις δὲν εἶδε! Τίποτις δὲν ἐνοιώσε, παρὰ τὸ γοργὸ καρδιοχτύπι της.

Ἀκόμα λιγάκι, κι ἀρχίσανε νὰ γυρίζουνε. Σηκώθηκε τώρα κ' ἔκαμε τὸ σταυρὸ της, καὶ παρακάλεσε τὴν Παναγιά νὰ τὴ συχωρήσῃ ποῦ δὲν πῆγε νὰ τὴ θεμιάσῃ τὴν ὥρα, μόνο κάθουνταν καὶ κοίταζε σὰ νάτανε δὰ καὶ πανηγύρι. Καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε τὴν Παναγιά, καθὼς τῆνε θεμιάζε, ποῦ τέλειωσε καὶ τὸ βουτήγμα ἐκεῖνο τὸ τρελλὸ καὶ παράλογο. Ἄξαφνα πάλι συλλογιοῦνταν πῶς μπορούσε καὶ νὰ πουντιάσῃ ὁ καλὸς της, καὶ τὸ γυρίζει πάλι στὰ θερμὰ παρακάλια.

— Νὰ δοῦμε τώρα καὶ τὴ φωτιά, εἶπε σὰν τέλειωσε. Κι ἄρχισε νὰ βάζῃ κάρβουνα, νὰ σκουπίξῃ, νὰ τοιμάζεται γιὰ τὴ γριά της ποῦ ὅπου κι ἂν εἶτανε ἤρχουνταν, ἴσως καὶ μὲ καμιὰ γειτόνισσα, νὰ βουτήξουν ἓνα παξιμαδάκι στὸν καφέ καὶ νὰ κουβεντιάσουν.

Τώρα πιά εἶτανε μέρα σωστὴ, παντοῦ ἔφεγγε ὁ ἥλιος, παντοῦ ἄκουγες μιλητὰ καὶ φωνές. Μέρασε πιά τώρα καὶ τοῦ κοριτσιοῦ ἡ καρδιά, καὶ ψιλοτραγουδοῦσε καθὼς μπαινόβγαине καὶ συγυρίζε.

Ἄξαφνα, στέκεται ὀλόρθη, τὰ μάτια της ὀρθάνοιχτα, τὸνα χέρι ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο, τᾶλλο στὸ μάγουλό της, καὶ ταῦτί γυρισμένο κατὰ τὴ θύρα, νὰκούσῃ καλῆτερα. Δὲν εἶχε λάθος ἡ δύστυχη! Κλάματα εἶταν οἱ φωνές ἐκεῖνες.

Ὅτι ἔκαμε νὰ τρέξῃ ὄξω, καὶ μπαινὲ μέσα ἡ μαύρη ἡ μάννα της, ξεμαγουλικωμένη καὶ κατὰ χλωμη, λαχανιασμένη, καὶ σὰν τρελλή.

— Παιδί μου, παιδί μου! Πάει ὁ καλὸς μας, τὸ παλικάρι μας, τὸν ἔφαγε τὸ φουσκωμένο ποτάμι, — φώναζε, κ' ἔγυρε χάμω, κι ἄλλο νὰ πῆ δὲν μπορούσε.

Μπήκανε κατόπι γειτόνισσες, μπήκανε φίλοι, μπήκανε τοῦ Γιάνναρου οἱ συντρόφοι, ἔκαμαν ὅτι μπόρεσαν, εἶπαν ὅσα λέν οἱ καρδιές ποῦ πονοῦνε σὲ τέτοια μεγάλα παθήματα, ἤρθε κι ὁ γέρος ὁ ἐφημέριος κ' εἶπε τῆς μαραμένης τῆς Διαμάντως πῶς τὸν καλὸ της τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του ὁ Παντοδύναμος, — ὄλα τοῦ κάκου! Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα χεῖλη δὲν ξαναγελάσανε σὲ κείνο τὸ σπίτι, ποῦ ἄλλοτες εἶτανε γεμάτο χαρές.

A. E.

